

უნდა გაიყიდოს თუ არა მიწა?!

(ბიბლიის შეგონება და ქართული რეალობა)

ზოგადად მიწას, როგორც ადამიანისთვის სასიცოცხლოდ აუცილებელ ერთერთ ძირითად რესურსს, ნებისმიერი ერისთვის ფასდაუდებელი მნიშვნელობა ენიჭება. უკანასკნელ წლებში ჩვენს ქვეყანაში მიწის (განსაკუთრებით კი სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების) მიმართ წინა ხელისუფლების დანაშაულებრივი და უპასუხისმგებლო დამოკიდებულების ფონზე ზედმეტი არ იქნება თუ საზოგადოებას კიდევ ერთხელ შევახსენებთ იმ უდავო ჭეშმარიტებას, რაც გადმოცემულია ბიბლიაში მიწის საკუთრების, ყიდვა-გაყიდვის და მიწის ფასის შესახებ

თავიდანვე უნდა შევნიშნო, რომ როგორც ძველი, ისე ახალი აღთქმის ავტორები მიწის საკითხს განიხილავდნენ არა გარკვეული პერიოდულობით, არამედ პერმანენტულად ბიბლიის მთელი ისტორიის მანძილზე. კერძოდ, ბიბლიაში დეტალურადაა გადმოცემული (აღწერილი) არამარტო გარიგებები უძრავ ქონებაზე და მიწის ყიდვა-გაყიდვაზე, არამედ მიწის კერძო საკუთრების თაობაზეც. ამასთან, როგორც წესი, ყველგან ხაზგასმითაა აღნიშნული, რომ ადამიანებისთვის გადაცემული მიწის ფლობის, სარგებლობის და განკარგვის უფლების უმაღლესი მესაკუთრეა უფალი.

დავით მეფსალმუნის ენით რომ ვთქვათ, „**ღმერთმა დალოცა ისინი და უთხრა მათ განაყოფიერდით და გამრავლდით, დასახლდით, იბატონეთ და დაეუფლეთ მას**“.

თუმცა აქვე ისიც უნდა ითქვას, რომ ადამიანის უფლება ზოგადად საკუთრებაზე თავიდავე ატარებდა შეფარდებით და შეზღუდულ ხასიათს. შეზღუდვები ეხებოდა მიწის საკუთრებასაც, რამდენადაც ყველაფრის უმაღლესი მესაკუთრე როგორც უკვე ითქვა არის უფალი

არსებული კანონები კრძალავდა მიწის სრულ გასხვისებას და ამაღროულად უტოვებდა უფლებას მის დროებით გამსხისებელს გამოეყიდა ის.

მიწა არ უნდა გაიყიდოს სამუ-

დამოდ, რადგან ის ჩემია, ბრძანებს უფალი. მიწის გამოსყიდვა თუ არ შეეძლო მის უშუალო გამყიდველს, მაშინ, მისი გამოსყიდვა შეეძლო მის ახლო ნათესავს. **“თუ შენი ძმა გაღარიბდება და გაყიდის თავის საკუთარ მიწას, მაშინ მოვიდეს მისი ახლო ნათესავი და გამოისყიდოს ის”.**

ბიბლიის მიხედვით, ამავე მიზანს ემსახურებოდა მიწის არენდაც, რომლის გადასახადი შედარებით მცირე ზომისა იყო (მასზე მოდიოდა მიწიდან მიღებული შემოსავლის მცირედი ნაწილი) და არენდის პერიოდი 50 წელს შეადგენდა.

საყურადღებოა, რომ მიწის შეფასება თანამედროვე გაგებით ხდებოდა და ის ძირითადად ეფუძნებოდა ფასწარმოქმნის კანონზომიერებებს. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მიწის ფასი განისაზღვრებოდა მიწიდან პოტენციურად მისაღები შემოსავლის გათვალისწინებით. კერძოდ, ის დამოკიდებული იყო მიწის ნაყოფიერებაზე, მიწის ნაკვეთის ადგილმდებარეობაზე და მასში დაბანდებულ კაპიტალზე. უფრო მეტიც, ის (როგორც დღევანდელი საბაზრო ეკონომიკის პირობებში) დამოკიდებული იყო მიწაზე მოთხოვნასა და მიწოდებაზე. ანუ, ცალკეულ შემთხვევებში როცა საბაზრო კონიუნქტურა არახელსაყრელი იყო, მიწის ფასი დაეცემოდა ძალიან დაბალნიშნულზე. ამდენად, შეიძლება ითქვას რომ არც ძველი და არც ახალი

აღთქმა არ უარყოფდა მიწაზე კერძო საკუთრებას თუმცა აღიარებდა მის შეზღუდულ და შეფარდებით ხასიათს, რამდენადაც უმაღლესი მფლობელი და მესაკუთრე არის უფალი რომელმაც შექმნა სამყარო.

ამ მცირე შესავლის შემდეგ შეიძლება თამადად ითქვას, რომ ადამიანი რჩება რა **“მოაზროვნე ადამიანად”** (ჰომო საპიენს) დღესაც ასრულებს უფლის კურთხევას, ანუ ნაყოფიერდება და მრავლდება როგორც ყველა ცოცხალი არსება დედამიწაზე. ამასთან, “არსობის პურის” მოპოვების სირთულეებიდან გამომდინარე, ექსპანსია, ანუ გაფართოება სასიცოცხლო სივრცისა, დღეს ყველა ცოცხალი ორგანიზმის (მათ შორის ადამიანის) ბუნებრივი და მთავარი თვისება გახდა.

როგორც ცნობილია, ზოგადად “კეთილდღეობა” წარმოების და მოხმარების სინთეზია, თანაც ისეთი, როცა არცერთ მათგანს არ შეუძლია უერთმანეთოდ არსებობა. ანუ, ეს ისეთივე ჭეშმარიტებაა როგორც მტკიცება იმისა რომ არ არსებობს მთელი ნაწილების გარეშე და ნაწილები მთელის გარეშე!

ადამიანები რომ გამრავლდნენ, ანუ შეასრულონ უფლის კურთხევა საჭიროა შესაბამისი სასიცოცხლო სივრცე, რომელიც ბევრ ჭარბმოსახლეობით ცნობილ ქვეყანას დღეს არ გააჩნია. აქედან გამომდინარე, მათთვის საჭიროა ექსპანსია, მო-

პოვება აუცილებელი სასიცოცხლო სივრცისა, რომლის მაგალითები მსოფლიოში მრავლად მოიპოვება.

დღეს ძნელად თუ მოიპოვება ქვეყანა, სადაც აკრძალული იყოს უცხოელებზე სასოფლო-სამეურნეო დანიშნულების მიწის გასხვისება. ის პრაქტიკულად ყველგან ნებადართულია, მაგრამ მიწა რომ უცხოელმა შეიძინოს მრავალი ისეთი პირობა უნდა დააკმაყოფილოს, რომელსაც მხოლოდ ერთეულები თუ ახერხებენ და არა მიწის შექმნის ნებისმიერი მსურველი.

ამ მიმართულებით ჩვენს ქვეყანაში უკანასკნელ წლებში შეიქმნა მეტად საგანგაშო მდგომარეობა, რაც გამოიხატა ერის სასიცოცხლო ბასის -- სასოფლო-სამეურნეო მიწის ყოველგვარი წინაპირობების გარეშე უცხო ქვეყნის მოქალაქეებზე უკონტროლო მიყიდვაში. ამ მიზნით გამოიყენებოდა როგორც პირდაპირი მიყიდვის წესი (პრეზიდენტის მიერ), ასევე ინტერნეტ აუქციონები და სხვა საშუალებები.

სამწუხაროდ ქვეყანას 2004 წლიდან არ გააჩნია მიწის ბალანსი და ამის გამო მარტივი არაა დადგინდეს ჩვენი სასოფლო სამეურნეო მიწის რა ნაწილია დღეს უცხოელთა ხელში და რა ფასად გადაეცათ მათ, თუმცა მისი დადგენა მაინც შეიძლება საჯარო რეესტრის მეშვეობით სადაც მიწასთან დაკავშირებით მიწის ჩუქების და გასხვისების ფაქტების მხოლოდ აღირიცხული.

საქართველოში სასოფლო-სამეურნეო მიწის უცხოელებზე გასხვისებისა და ქართველი გლეხობის სოფლიდან აყრის პროცესი წლების განმავლობაში უნიათოდ ინიღბებოდა ფსევდოლიბერალური იდეოლოგიით, თითქოს შემოსულნი, როგორც ზოგადად მაღალი შრომითი კულტურის და, კონკრეტულად, ფერმერული მეურნეობის გამოცდილების მქონენი, საქართველოში სოფლის მეურნეობის გაძღოლისა და ბუნებათსარგებლობის თანამედროვე კულტურას შემოიტანენ. **სინამდვილეში ეს ღონისძიება ერთ-ერთი ელემენტი იყო ფართო პროგრამისა, რომელიც მდგომარეობდა ქვეყნიდან საკუთარი მოსახლეობის განდევნაში (ეკონომიკური გაჭირვების ორგანიზების გზით) და ახალი, უცხო ტომის მოსახლეობის შემოყვანაში.**

ქართული სახელმწიფო სოფელთან და მიწასთან იდენტიფიცირდება და ამდენად, ამ იდენტობის მაჩვენებლის ნაშლა შესაძლოა თვით სახელმწიფოს ყოფნა-არ ყოფნას ცოლფასი გახდეს!

მიწა ერისთვის სასიცოცხლოდ აუცილებელი ბაზაა, რომელიც არსებითად განსაზღვრავს ქვეყნის ეკონომიკური და პოლიტიკური დამოუკიდებლობის ხარისხს და ფაქტობრივად წარმოადგენს მოცემულ სივრცეში ერის გამრავლების და სიცოცხლის აუცილებელ პირობას.

მართალია, დღეს ბაზრის ლიბერალიზაცია (მათ შორის მიწის) გან-

ვითარებადი ქვეყნების ეკონომიკის განვითარების ერთ-ერთი აუცილებელი პირობათაგანია, მაგრამ ის უნდა გაკეთდეს არა უკონტროლოდ, საზოგადოებასთან შეთანხმების გარეშე, არამედ იმ გამოცდილების გათვალისწინებით, რომელიც ამ მხრივ არსებობს თანამედროვე მსოფლიოში.

ამიტომ ადღეს მეტად მაღალფასეული ბიბლიაში გადმოცემული ქეშმარიტი სიბრძნე მიწის საკუთრების, ყიდვა გაყიდვის, მიწის, როგორც აუცილებელი სასიცოცხლო სივრცის არა საყოველთაო და სამუდამო გასხვისების, არამედ ერის ინტერესებში დატოვების შესახებ. **უფლის ნების შესასრულებლად პირველ რიგში საჭიროა გაიზარდოს ხელისუფლების ზრუნვა მოსახლეობის უდიდესი ნაწილის სიღარიბის ჯადოსნური წრიდან გამოყვანისთვის, რადგან სწორედ სიღარიბე აიძულებს დღეს მიწის ბევრ მესაკუთრეს გაყიდოს მიწა უცხოელზე და ამით გამოიყვანოს თავისი ოჯახი გაჭირვებიდან.** თუმცა უნდა ითქვას, რომ სკუთარი მიწის გასხვისება არ არის ერთადერთი საშუალება სიღარიბესთან ბრძოლის საქმეში. სიღარიბის დაძლევისათვის საჭიროა სოფლის, როგორც ტერიტორიული ერთეულის, განვითარების პოლიტიკის შემუშავება და განხორციელება, სოფლის ინსტიტუციონალური და ინფრასტრუქტურული მოწყობა, მელიორაციული, სასოფლო-სამეურნეო ტექნიკისა და ზოოვეტმომსახურეობის ხელმისაწვდომი სისტემის შექმნა, იაფი კრედიტის პროგრამის შემუშავება და დანერგვა, კოოპერაციის პროცესის ხელშეწყობა, ფერმერთა სწავლება კონსულტირება, პროდუქციის გასაღების ბაზრების მოძიება, მარკეტინგის გაუმჯობესება, მართვის დეცენტრალიზაცია და ა.შ. ყველა ამ მიმართულებით ბოლო პერიოდში საქართველოს ახალი მთავრობის მიერ მდორედ, მაგრამ მაინც იდგმება პრაქტიკული ნაბიჯები, რაც იმის გარანტიას იძლევა, რომ არც მიწის უშუალო მესაკუთრე და მით უფრო, მთავრობა არ გაიმეორებს უკანასკნელი წლებში დაშვებულ სერიოზულ შეცდომებს.

პაატა კოლუაშვილი,
პროფესორი

